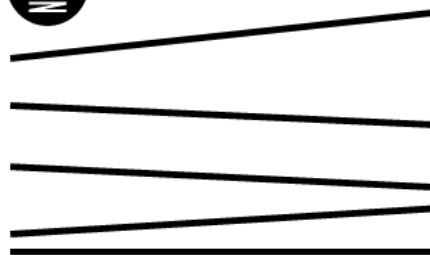

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : A.F. Høst, 1851

Fysiske størrelse | Physical extent:

Caralis.; af Caralis.

Digte

XII, 114 s.

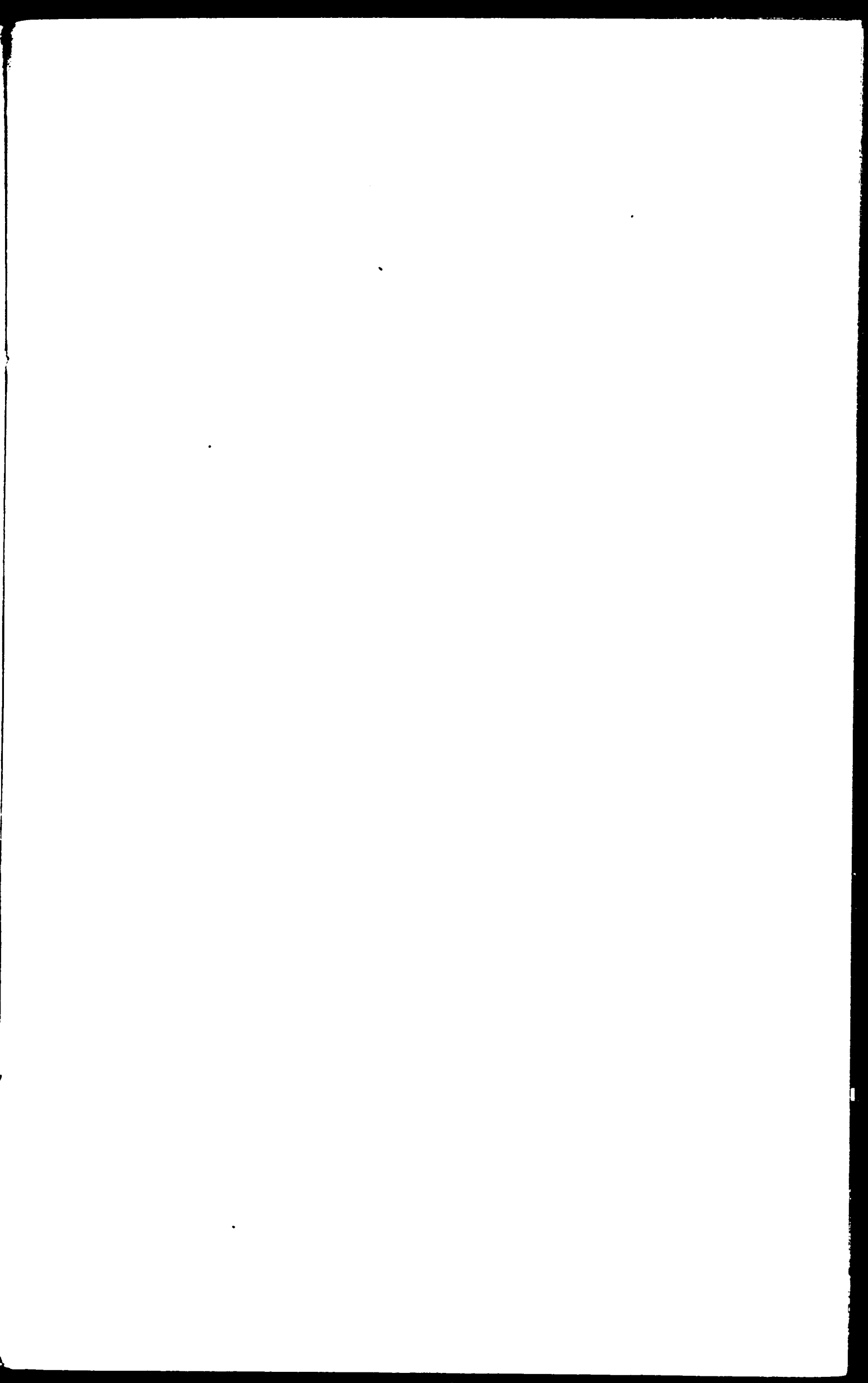
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Digte

af

Caralis.

Kjöbenhavn.

Paa Universitetsboghandler A. F. Høsts Forlag.

Trykt hos Bianco Luno.

1851.

Em. Bæverfens & Søn. Hæst

Du spørger mig, hvorfra jeg henter
Tonernes Magt,
Og hvordan Tanken jeg smykker
Med Billeders Pragt;

Min Elfte, seer Du da ikke,
Min Liliavaand!
En mægtig Gud, naar jeg synger,
Fængsler min Aand.

Ethvert dit Suf bli'er en Tanke,
Ethvert dit Ord
Det bliver en Tone i Rhythmer's
Klingende Chor;

Hvert af dine brændende Blikke
Med sød Magi,
Ethvert dit Smil og hver Taare
Bli'er Billeder deri.

See Havet ligger som i et Blund,
Dg Blikket derover vanker,
Men Dykkeren aabner dets rige Grund —
De klareste Perler han sanker. —

Et Menneskebryst er en Helligdom,
En Verden, som Faa kun fatte,
Men Kjærlighed er den Dykker, som
Hæver dets skjulte Skatte.

III

Som Pigen seer mod Himlen,
Mens Nattens Lys sig tænde,
Og venter at en Stjerne
Den skal til Jorden sende,

Og, alt som Hjertet søger
En Gjenstand, der er værdig,
Mens det med Stjerner regner,
Gaaer aldrig Dnsket færdig:

Saa dan jeg gaaer og tæller
Minuterne, der haste,
Og venter paa den Time,
Da jeg tør Sløret fæste;

Da jeg tør Ordet nævne,
Som skal mit Hjerte lette —
Men af! jeg synes aldrig
At Timen er den rette.

IV

Du hvide Lilie paa Blomsterseng!

Af! kjendte du blot min Længsel,

Da skulde dit fine Blads Velin

Udaande for hende min Smerte.

Du klare Lilie, saa fin og skær!

Af! havde du Duens Vinge,

Hvor skulde du med mit Elskovsbrev

Dig muntert i Luften svinge!

Jeg drømte Du var en Svale,
 Heit over Søens Bugt,
 Over Bakker og Dale
 Gif din lette Flugt.

Du slagred omkring mig saa bange,
 Saa gjækkende ud og ind,
 Men aldrig kunde jeg fange
 Dit flygtige Sind. —

Jeg drømte, paa Himlens Bue
 Du funkled i Stjernerø Krands,
 Fattig var Solens Lue
 Nu imod Nattens Glænde.

I Stjernevimlen jeg saae Dig,
 Ingen som Du var smuk,
 Men aldrig kunde jeg naae Dig —
 Natten veired mit Suk. —

Jeg drømte Du var en Rilde,
Jeg hørte din Vuggesang —
Saa drak jeg som om jeg vilde
Lemme det dybe Vand.

Men af! jo meer jeg mon stræbe
At suges dets Kjærlighed ind,
Desmere tørsted min Læbe,
Deshoiere brandte min Kind.

VII

Derinde i Salen er Liv og Lyst —
Her Stemmerne frydse hverandre!
Men her, hvor jeg sidder, er mørkt og tyst —
Mine Tanter saa vide vandre.

De vandre did til den fjerne Kyst
Over Bølgerne's dybe Strømme,
Og hvile sig ved dit tause Bryst
Og lytte til Hjertets Drømme.

De hvile sig ved din varme Kind,
Smaaglutter med loffede Hov'der,
De pusle og titte i Diet ind,
Som Børn omfring deres Moder. —

Nu staaer alt Skoven saa nogen, hvid,
Og Sneen paa Ruden sig sætter,
Men jeg vil drømme om Rosernes Tid
Og om de fjølige Nætter. — —

VIII

See Planken, løst fra Skibets Stavn,
Saa vide Stormen kaster,
Men Belgen tager den i Favn
Dg ind mod Kysten haster. —

Du er en Belge, stille Mø!
Jeg er den frage Planke --
Din Sjæl er som den dybe Sø,
Dg fyldig er din Tanke.

IX

End bag Ruden Lyset svæver,
Hendes Tanke dremmer vaagen,
Skjendt alt Natteduggen bærer
Digt paa Roserne bag Laagen.
Snart en broget Verden sænker
Fuld af Smerte og af Lyst
Sig, og lægger ømt i Lænker'
Dette saure Somfrubryst. —

Elfte! hører Du det sukke
Dybt hvor Nattergalen sover,
Hører Havet Du at rugge
Mildt i Matten sine Bover? —
Blide Toner til Dig strømme —
Uk! nu sluktes Lysets Stin! —
Flæt mig ind i dine Dremme,
Skjul mig i din Lantes Spind!

Jeg troer paa dit Dies natlige Blaa,
 Skjonnere Himmel jeg aldrig saae,
 Sænker saa tankesuldt det sig forborgen,
 Eller sig hæver, en smilende Morgen.

Jeg troer paa din Stemmes himmelske Klang,
 Syng saa mit Hjerte en Buggesang!
 Med brændende Andagt min Tanke følger —
 Der risler ikke saa dybe Volger.

Jeg troer paa dit Hjertes forklarede Fred,
 Mit Hoved hviler sig trygt derved;
 Saa dremmer jeg sødt i mit Livs Skjærsommer,
 Og smilende vaagner naar Matten kommer.

Imellem lette Taagers Flugt
 En Stjerne gaaer sin Etherbugt,
 Paa Blomsterne den skuer ned saa gjerne.
 En Natviol har nylig luft
 Sit Die op i Nattens Fugt —
 Den elsker denne klare, stille Stjerne.

Men Himmelen af Skyer fuld
 Begrov det lyse Stjerneguld,
 Og Natviolen luffer sig saa gjerne.
 Dens Taare faldt som Dug i Muld,
 Nu gyser den i Nattens Kuld —
 Den elskede saa høit den stille Stjerne.

Timen flaaer og Tiden rinder,
Suffet svæver sagte hen,
Haab og Længsel, Drøm og Minder,
Morgenblus paa dine Kinder,
Fødes for at dee igjen. —

— Sjælens Psyche er ei bunden,
Tankens Fugl er evig fri —
Elfskøjsuf i Aftenstunden,
Flammekys paa Rosenmunden
Svæve skal som Drøm forbi.

Bephyrs Qvide.

(fortalt af ham selv.)

Hvordan den unge Sol en Dag
Fik Jomfru Jord at stue,
Og hvordan hun i fulde Drag
Dra' Kjærlighedens Lue;
Hvordan engang et Elfskæb
Den Skønne fik opsnappet,
Og med en Trumf til Punkt og Prik
Fik Alting klart og klappet;
Kort sagt: hvordan en grumme Blæst
Der gjordes af Partiet,
Hvor smuk hun var, af hvilken Bræst
Det unge Par blev viet: —
Derom veed sagten's I Besteed,
Det kan hver Blomst fortælle;
Men hvad maaskee I ikke veed,
Hør det af min Novelle!

— En sølsom Kraft hvert Bryst betog,
 Liig Vinen, naar den gjærer,
 Og Tiden hastig fremad jog
 Med fjælne Bræl'minairer.
 Det er som Alt vil, sorgforladt,
 I Glæden selv sig sole,
 Og Junkeren nu gav sin Skat
 En deilig Brudekjole. — —
 Snart har om Midien hun den lagt
 I sîde, bløde Følger;
 Dog om de trinde Lemmer Vagt
 Den ikkun troløs holder.
 Og mangel Raps med fjælne Blik
 Saa smaat til hende courer,
 Og mangt et Hjertesuk hun fik
 Fra Skovens Troubadourer.
 Tidt lidt foquet hun til dem loe —
 Nu — hvad skal man vel sige?
 Dog var hun vist sin Elsker tro
 Til Trods for nogen Bige.
 Men stadigt maa han gjøre Cour,
 Med evigt Smil om Munden —
 Hun ellers lod som hun var suur,
 Skjændt hun var mild igrunden.

Men naar til Læbens Fløielsbaand
 Sit varme Kys han binder,
 Da bli'er saa om den Lillivaand,
 Høit blusse hendes Kinder.

— — Nu kom da Bryllupsdagen an,
 Og I kan nok begribe,
 At der paa Alt, hvad fryde kan,
 Var ikke mindste Knibe. —
 En Tenorist i Skoven luun
 En Sang extemporeerte,
 Og Bølgen høit paa sin Basun
 I Bas accompagneerte.
 Hver Blomsterkalk med Høitidsstik
 Var fyldt med Viin til Randen,
 Og mangan fornem Gæst vist fik
 En lille Streg i Panden.
 Og nu I skulle bare seet,
 Hvordan fra alle Kanter
 Der strømmed til i Gig, Kareth
 En Flok af Gratulanter.
 Der kom en Tyr saa stiv og stram
 Med Broderi og Enorer,

Friseret var hans Hanekam,
 Paa Hælen bar han Sporer.
 Han snakkede med megen Brunk,
 Men Dumheds Præg bar Tonen —
 Det var en Hane stolt og strunk —
 Sam kaldte de „Baronen“.
 Og Frøen kom med Jubelraab,
 Og Nret dybt sig neier,
 Græshoppen gjør en grumme Hob
 Forlibte Narrestreger: —
 Kort — Alt var Spøg og Dands og Sang,
 Forghldt hver Equiperung,
 Og Sommerfuglen første Gang
 Tog paa sin nye Mundering.
 Kun Bien lider ei den Spas,
 Den ørkesløse Slummer,
 Men lader haant om alt det Tjas,
 Og selv flog gaaer og brummer. — —

Jeg selv nu troede ret jeg fandt
 Min Lykkes skjulte Traade,
 Blev paa mit Herstabs Gunst til Pant
 Løst hos hendes Naade.

Mig huer, sagde hun, dit Mod,
 At Du har Been i Næsen,
 Dit Ansigts fine Mælk og Blod —
 Kort sagt: dit hele Væsen.
 — Og stedse vimsed jeg omkring
 Min unge, smukke Frue,
 For med min Viftes lette Sving
 At skræmme bort hver Flue;
 For med en Smule Umbravind,
 I Mattens stille Dvale,
 Fra Rosens og Levkoiens Kind
 Den unge Barm at svale;
 Og aande bort det Taagenet,
 Hvis Drapperi sig flokker
 Saa ømt og varmt og dog saa let
 Om hendes lyse Lokker.
 Af Længsel sydede mit Blod,
 Dog var jeg bly som Lammet;
 Men stjal jeg og et Kys, hun lod
 Som om hun ei fornam'et. —

— Ja dengang levede jeg flot,
 Men snart sig Vinden vendte;

Thi af! nu skal I høre blot,
 Hvordan Romanen endte. — —
 Ei svandt saa snart den korte Fryd
 Af Hvedebrødet's Dage,
 Før Piben fik en anden Lyd,
 Og Glæden taug saa fage.
 Den unge Viv, saa stjern og blid,
 Hun blev saa streng og arrig,
 Og Hun, der nys var saa splendid,
 Blev nu medeet saa farrig.
 Nu Brudedragtens rige Lag
 Blev stærklig pakket sammen,
 Og snart man saae den hele Dag
 I Negligé Madamen.
 Kun saare sjælden kom et Smil
 Der meer paa hendes Læber,
 Og strax, ret som med ængstlig Til,
 Saa dybt et Suk det dræber. —
 Og mig, der før var Kjæledæg,
 Og blev holdt høit i Være,
 Mig kaldte hun en Blødestjæg,
 En Døgenigt, en Blære.
 Tilsidst hun af min Condition
 Midt i Oktober jeg mig,

Og Boreas, en plump Person,
 Til Tjener nu hun tog sig. —
 Han holder Huus fra Morgenstund
 Til Dagen den er omme,
 Og mens Madamen bruger Mund
 Han slaaer sin store Tromme.
 De sætte op i Chor et Hyl,
 Der Døden selv maa vække,
 Og for den kjære Huusfreds Skyld
 Gemalen maa fortrække. —
 Og, som det pleier tidt at gaae,
 Da Fruen astog Masket,
 For al sin Dvide at forslaae,
 Han slog sig snart til Glasken.
 Det var hans Feil — af! hver har sin —
 Sin bittere Tørst at slukke,
 Saa dybt i Belgens klare Viin
 Man saa ham ned at dukke. — —

— Du fagre Mg, saa midiesmal,
 Og Du, en Viv med Gre!
 Gid aldrig Elster og Gemal
 Jer Toffelhæl maa være!

Dg I, hvis stolte Haab om Mænd -
Maaskee laae længst i Gruset —
Saaer I først Een, jag ei med Stjænd
Ham ganske ud af Huset!

Lidt om Vaaren.

Den unge Vaar er her paany —
 See blot hvor hun er pudset!
 Saa vide gif alt hendes Ry,
 Og hendes Kjole, splinterny,
 Moderne er paa Snittet.

Og hver en Ynde, som hun fik,
 Den lader hun os stue,
 Den sluges af forelskte Blik,
 Besynges, saa det har en Skik —
 Hvert Bryst gaaer op i Flamme.

Og Zephyr gjør en Pokkers Blæst,
 Saa ibrig, saa gestjæftig;
 Hver hilser glad den fjære Gæst
 Med Smil og Suk, som han kan bedst,
 Og Alt er saa gemhytligt.

Hør Bækken, som før Isen brast
 Reent havde mistet Mælet,
 Den er saa vims, den har en Hast,
 Imens den fladdrer løst og fast —
 Dens Mund er aldrig lukket.

Og Jomfru Rose nok saa net
 Bag Bladets grønne Vifte
 Staaer hist og smiler heel coquet,
 Mens hende mønstrer i Lorgnet
 Forlibt en Skof Poeter.

— Men der en Poppel kneiser jo,
 Ret som en vældig Ridder
 Med Tjerbust høit i sin Schafo —
 Det morer vist ham kan du troe
 At see paa disse Løier.

Nu Skoven ta'er sin Solhat paa —
 Det klæ'er den ei saa ilde!
 I Busten Nattergale flaae,
 Hvert Ansigt er der Solskin paa —
 O! var det Baar bestandig!

D e m o d.

Jeg længtes saa tidt, naar Natten faldt paa,
 Og Dagen sig langtsom fjerner,
 Fra Jordens skumle, eensomme Braa
 Imod de evige Stjerner.

Men naar saa Dagen og Solen loe
 Og rødmende Skoven favned,
 Jeg følte, her er dog godt at boe,
 Skjøndt ofte jeg stred og favned.

Tidt naar jeg vandred med tunge Fjed
 Ved Gravene's grøntklædte Kammer,
 Jeg længtes efter den dybe Fred
 I det stille, eensomme Kammer.

Men venlig er dog iffun den Bo,
 Som tvende Hjerter indslutter;
 Thi vilde jeg eie en Viv saa tro
 Og en Flok rødmusfede Glutter.

Lidt tænkte jeg, mens med Taareblif
 Jeg saae i den ghygende Bove:
 Gid snart saa blød en Bugge Du fik,
 Hvor skulde Du sødt da sove!

Dog sang jeg saa gjerne end en Sang,
 Som Efterverdenen siger:
 Af! ogsaa han havde et Bryst, der klang
 Af evige Melodier!

En Gjenboerske.

Jeg sidder saa ene og saa forladt,
 Min faure Veninde!
 Og seer i dit Dies stjernflare Nat —
 Ak! Kjærligheds Stjerne saa længselamat
 Jeg søger derinde. —

Jeg sidder paa sjunkne Minders Ruin
 Med brændende Blikke,
 Og skuer din rødmende Læbes Rubin,
 Der gjenimer Kyssets perlende Viin —
 Lad den mig uddrikke! —

Du gjækkende titter bag Vinduets Glar
 Med blussende Kinder;
 Dit Haar, Du nylig i Flætning bar,
 Omkring den blændende Hals, Du har,
 Sig spulmende vinder.

Du Sjælen er jo i al min Sang,

Min fejrestte Lilie!

Dit Billed jeg fængsler ved Strængenes Klang,

Som Bækken Guldmaanens svævende Gang

Paa ghyngende Lilie. — —

Hvor er nu dit Dies berusende Drif,

Dig sydlige Nætter? —

Din Barm, hvor Sukkenes Bølger gif,

Din Tanke's sværmende Musik

Troer Du jeg forgjætter? —

Kan Blomsten da glemme Dugperlernes Krands,

Som lifligt den kvæger?

Og troer Du at Bølgen i flygtigste Dands

Kan glemme den Himmel, hvis verlende Glands

Den evigt afpræger? —

Du flagrer nu dristigt i gjækkende Dragt,

Saa let som en Tanke,

Men vogt Dig! med Sangens den evige Magt

Jeg indgif en mægtig, en hemmelig Vagt,

Min frulmende Ranke! —

Min drømmende Rose, Du Barn saa glad,
 Hvor banker dit Hjerte!
 Imens i dit Smils vederqvægende Bad
 Udfolder sig Tonernes duftende Blad
 I Længsel og Smerte.

Men af! det flygtige Smil jeg vandt
 Vil flygtigen svinde —
 Mit Liv, min Salighed gav jeg til Bant,
 Naar Taarernes funklende Diamant
 Jeg blot kunde vinde.

Middagshvile.

I Iydløs Hvile sank den stille Sø,
 Saa skinnende og blank en Sølvplade,
 Hver Sangbund tie maa, hver Lustning dæ,
 Hver Raalen i den høie Poppels Blade. —
 Paa Skrånten langs med Søens Bred
 En Skov med Stammer og med Kroner hegner,
 Der drømmer hver en Fugl om Kjærlighed
 Blandt Caprifolier og vilde Bregner.
 I Horizontens Taage disig graa
 De hvide Kirker skinne frem som Prikker,
 Mens Himlen farver hele Scenen blaa
 Og Bølgerne, der kjælent Stranden sliffer.
 Den dybe Fred, hvis drømmeriske Spind
 Indhyller hvert et Liv blandt disse Bakker,
 Afbrydes ifkun af en tørstig Hind,
 En Hjort, der speiler sine brede Tæpper,
 Og søger atter Skovens dunkle Bugt,
 Mens over Søen i usikker Flugt

En vildsom Maage taus og eenlig flakker.
 — Og naar nu af Naturens Evale træet
 Det matte Die mødigt søger Hvile,
 Mens over Skovens dunkle Bladenet
 Usikre Blikke som i Drømme ile:
 Da aabner atter Himlen sig saa reen,
 Og Høien sænker sig, og Diet slipper
 Med Velbehag den sidste Skovens Green
 Hvor om en gammel møsgraa Kampesteen
 En Rugmark følger med straagule Vipper. —
 Fra Skoven gaaer en lustig Kjolighed,
 Men Solen standser høit paa Himmelbuen,
 Og, retsom om fordybet i Bestuen
 Af hele Egnens sværmeriske Fred,
 Den sænker sine varme Straaler ned. — —

— Da fløiter Droslen dybt fra Skovens Indre,
 Et sagte Vindpust rører Aspens Blad,
 De vilde Svaner søge Søens Bad,
 Og tusind Sølvblink i Vandspeilet tindre.
 Fjernt kalder Hornets Lyd den sikkre Hund,
 Og Solen atter over Himlen glider
 Og strøer med flygtigt Bladguld Skovens Sider:
 Naturen vaagner af sit Middagsblund!

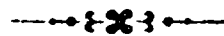
I Skoven.

See! Solen sænker sig saa rød
 I Bølgens dybe, dunkle Skjød
 Og fanger faure Drømmie,
 Og Haaret flyder om din Kind,
 Imens dit stille Somfrusind
 I Anelser tør svømme. —

Nu søde Bige, fyldig, fin!
 I denne Stund kom og vær min
 Alt under Lovets Gange,
 Mens Rosen rødmer paa din Kind,
 Og Fuglen i den høie Lind
 Os lærer Elstovssange. —

Uf! Livets Sommer er saa kort —
Kom, Faure! vi vil drømme bort
Dens flygtige Minuter.

Dens Roser dør i Vintrens Is,
Men vi vil lee ad dens Forliis
Naar jeg i Favn Dig slutter.

V e r s e t.

Jeg elsker Dig, Du Tone mild,
 Som Aandens Syner former,
 Dit stille Bryst jeg synker til
 Naar Sjælen vildest stormer.

Jeg elsker Dig, Du Bugge blod
 For Savnets Melodier,
 Alf! i din Favn er Hvile sød
 Og emme Sværmerier.

Som Pigen til sin Elsters Bryst,
 Til Egen Opheuranfer,
 Du snoer Dig frygt og med Lyft
 Til mine bedste Tanter.

Jeg elsker Dig, Du Terne fin,
 Som Hjertets Budskab bringer,
 Du flebne Glar med Sangens Viin,
 De Tonemalm, som flinger! —

Du er et friskt, et fjølgt Blad
 Om Tankens Blomsterbæger,
 En Bølge er Du, i hvis Bad
 En Billedverden leger.

Du er et villigt Skælsnet,
 Der om en Barm saa fyldig
 Sig slynger ømt og slutter tæt
 Og dog saa ligegyldig.

Men skøndt i yndig, salig Mag
 Du kan Dig om den vinde,
 Du tæller efter dog hvert Slag,
 Som Hjertet slaaer derinde.

Dg mens din lette Følgedands
 Saa salig Tanken følger,
 Du fængsler stærkere hver Sands
 Til hvad Du halvt kun delger. —

Du er en Ganger fin og stolt,
 En Daare ei Dig tæmmer —
 Du steiler, faster som en Boldt
 I Støv de spæde Lemmer. —

Men naar en ægte Digtersjæl
 Den bløde Tøile kryster,
 Du stamper væltigt med din Hæl
 Og modigt Manken ryster.

Da faster Du Dig smidigt om,
 Med sikke Slag Du dandser,
 Og sprænger dristig hver en Bom
 Igjennem lette Stancer. —

Du er en Funke klar og mild
I Livets Lyft og Smerte —
Jeg elsker Dig, Du Pigelil
Alt med det sømme Hjerte!

Aftenskitze.

Nu Solen ta'er et kjøligt Bad,
 Lidt træt og echaufferet,
 I Vellyst bæver hvert et Blad
 Og hver en Blomst, som seer 'et.

Snart svinder Skyens Purpurkam,
 Og intet Straa sig rører;
 Alt er saa thyt, kun Hundens Glam
 Fra Byen hist man hører.

Nu Mester Ole kan sit Spil
 Først ret tilgavns begynde:
 Hvert Die vil han lukke til,
 I Lund, paa bløde Hynde.

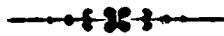
See Fuglen hiſt, ſom nylig ſang,
 Hvor den med Diet flipper!
 Nu drømmer den om Sydens Bang,
 Mens Grenen ſagte vipper.

Men Sønnen er ei Elſkøvs Ven —
 I Læ af Rankens Plade
 Den sømme Elſter bringer end
 Sin Mø en Serenade.

Somfruen hiſt, hvis Vaar forgif,
 Ei heller Diet luffer:.
 Mod Himlen hæver hun ſit Blik —
 Af! hvorfor mon hun ſukker?

Dog ſnart maa Hver, i Lænker lagt,
 Den ſtrænge Drot forſone;
 Kun Madam Luna holder Bagt,
 Den gamle Baagekone;

Til træet selv hun ty'er hen, hvor luun
Sig aabner hendes Røie
I Skjens bløde Edderduun —
Og luffer saa sit Die.

Gamle Minder.

Du huster jo nok da vi vandred
 Ud Skoven til —
 Saa stille var Sommeraft'nen,
 Og Luften mild.

Vag Horizonten sank sagte
 Solguldets Ring,
 Og Vinden gav nu tilbedste
 Høist interessante Ting.

Men Belgerne kjæded sig, stilt ved
 Sollysets Liv;
 Med Strandens Steen slog de Lærning
 Til Tidsfordriv.

Dg tæt omkring Busten summed
 De sværmende Myg,
 Mens sagte kun Vinden purrede
 Dens filtede Parvf. —

Dg huffer Du Manden, vi spurgte
 Ved Stænten om Bei,
 Hvor skjelmst med Diet han plired
 Naar han talte med Dig? —

Vi langsomt fulgte nu Stien,
 Mens tidt med et Rust
 Du hentede de rødmende Nødders
 Fyldige Dust.

Dybt inde i Skoven paa Møsset
 Du satte dig ned,
 Dg spøjte og loe, saa Løvet
 Zittred derved.

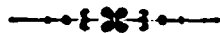
Dg Raabuffen frem fra Busten
 Nyssgjerrig sprang —
 Han havde nok aldrig før hørt
 Saa lystig en Sang.

Opmærksomt spidsed han Dre,
 Han syntes saa tam;
 Men — vips! var han borte, bag Brinken
 Vi hørte hans Glam. — —

Dg hastig afsted vi ilte;
 Thi Duggen faldt paa,
 Dg Skoven blev trist og øde,
 Dg Himlen saa graa.

Men da vi først naaede Stranden,
 Dg Natten var nær,
 Da bugged sig Bølgen og glimred
 I Maanestjær.

Da funklede Nattens Stjerne
Saa mild og øm,
Og hele Naturen deelte
Vor Kjærligheds Drøm.

Nattevandring.

Hør Stormen flapper med sin Vinge,
 Som Svaner Havets Bølger gaae,
 Og Frosten bider som en Klinge,
 Mens Sneen knager under Taa.

Bort Vinden feied Nattetaagen,
 Omleiret af en guften Ring
 Og træt af al den lange Vaagen
 Seer Maanen sig saa mat omfring. —

Og hist og her en Stjernesfare
 Saa vildt i Natten stirrer ud,
 Mens sorte Skyer sælsomt fare,
 Ret som et iilsomt Sorgens Bud.

Men jeg gaaer ene gjennem Staden,
 Alt er saa thyst bag dunkle Muur;
 Kun Stormen stryger gjennem Gaden,
 Mens Vægt'ren slumrer i sit Skuur. —

Og hvor jeg end mit Døie fæster,
 Ei Spor af Liv jeg øine kan,
 Som gik jeg mellem Fortids Rester,
 En Eremit i Dødens Land.

Med Nattens vilde Lyst fortrolig
 Jeg iler gjennem Mulm og Vind,
 Og standser først ved hendes Bolig,
 Og tørrer der min vaade Kind. —

Alt har bag høie Capitaler
 Sig hendes trætte Døie lukt;
 Men Tanken frigjort sig formæler
 Med Blomstens Duft og Fuglens Flugt.

Dg Aandens Synskreds sig udvider,
 Imens for Diets Diamant
 De dunkle Loffers Følge glider,
 Som for en Stjerne Skyens Kant. —

Nu Verdens Hyldest og dens Gloser
 Ei længer hendes Dre naaer —
 Saa mildt som Solstin over Roser
 Et Smil henover Kinden gaaer. — —

— Alt Dagen gryer. Bag Nattens Dække
 Gaaer Maanen svævende og thyst —
 Af! naar vil Du til Ro Dig lægge,
 Dit arme, sorgbetyngte Bryst? —

R o m a n c e.

Sangeren rører sit Strængespil,
 Bølgerne ile at lytte dertil;
 Droslen drømmer, og Skovens Gang
 Reier i Taftens melodiske Gang.

Og alt som han synger, med fuldere Røst
 Tonerne fylde det sittrende Bryst;
 Mægtige Mander maner han ned,
 Elskov og Længsel følge hans Fjed. — —

Sangeren leger med Harpens Guld:
 Jomfru! sig, vil Du være mig huld?
 Lislig er Du og varm og søm —
 Stil min Længsel og deel min Drøm!

Ofte jeg af dit Dies Blaa,
 Fuldere skulde jeg Harpen slaae;
 Hvilte jeg ved dit Bryst engang,
 Guderne lyttede til min Sang. — —

De bæved i Smerte, de smelted i Lyst,
 Men brat forstummer hans Længsels Røst;
 Smaagluten løber omkring og gjør Støi,
 Og Harpen — den er hans Legetøi!

En Skjønhed.

Vist er hun Dronningen paa Skjønheds Throne! —
 Som Maanedskrosen er den fine Kind,
 Og Lokken vifter som Cypressens Krone.

Og naar hun træder let i Salen ind,
 Det er jo som igjennem Busten svæver
 I Sommernatten lune Vestenvind.

Naar i melodist Fald hun Stemmen hæver,
 Det er som over Bækkens Sangbund tyst
 I smeltende Accorder Bølgen hæver.

Ei dandser Dunet henad Bovens Bryst
 Saa let som hendes Fod i Wienervalsen,
 Mens Læben vinker ømt til Gude's Lyst,

Og Hjertet — hænger i et Baand om Halsen.

G r a n e n.

Høit Stjernen spiller
 Sit Dø op,
 Og Vinden sig hviler
 I Vindens Top;
 Dugthyngede Straa sit Hoved bukker —
 Alt er tyst, kun Granen sukker.

Sukker i den mørke Nat,
 Sænker dybt sin brede Hat,
 Medens Vindens Susen griber
 Vældelig i Marvens Piber,
 Som naar høit i navnløs Smerte
 Raander sig et kjærligt Hjerte. —

Hør blot disse Klagestemmer,
 Denne dybe Nandesang! —
 Fatter ei dit Bryst, fornemmer
 Ei din Sjæl den søre Klang? —

„Dagen kommer, Dagen gaaer
 Havet bugger sine Bøer,
 Hver en Blomst i Græsset sover,
 Stjernen vaager ovenover.

Dagen kommer, Dagen gaaer —
 Evighedens Bust bortvifter
 Tidens stolteste Bedrifter —
 Maanen staaer bag Skjens Rifter.

Dagen kommer, Dagen gaaer —
 Hundred Aar min Isse thnger,
 Mosset paa hver Green sig ghynger,
 Vinden i min Krone synger.

Dagen kommer, Dagen gaaer —
 Naar, o naar skal jeg mig svinge
 Op fra Støvet, som vil tvinge
 I sin fjæffe Flugt min Binge?! —

Stormen ruser, Skoven knager,
 Skyen vildt paa Himlen drager,
 Stjernen stille Diet luffer —
 Granen staaer og sukker.

S o n e t.

Båg Horizonten end laae Solens Kugle,
 Tæt ruged Nat paa mine Dienlaage;
 Thi Tankens Bys var søgt i Mulmets Laage,
 Og sorte Skyer paa min Himmel skjule.

Men dybt fra Dunkelhedens stumle, Hule,
 Hvor Nattens travle Mander ene vaage,
 Henflagrede til alle Mørkets Kroge
 De Syner, som for Dagens Blik sig skjule.

— — Da nærmed Du Dig Landens stille Blunden,
 Lig Morgenroden, der i Guld udstømmer,
 Og Livets Rys Du trykte mig paa Munden.

Den friske Kalk i fulde Drag jeg tømmer,
 Hver Genius er løst, som før laae bunden,
 Min Aand er vaagnet — ja! men Hjertet drømmer.

N a t t e n.

Dagen sluffet er, og smuk.
 Stjernen i det Dunkle spiller,
 Granen drager dybt et Suf,
 Nattens rene Perledug
 Sagte ned ad Straaet triller. —

I Grindrings stille Hjem
 Tanken syssler saa fortrolig,
 Vokker mangt et Minde frem
 Fra dets tause, dybe Gjem,
 Ud af Glemsels Bolig; —

Dvæler tidt med kjærlig Skif
 Paa den fromme Vandring,
 Sondrer, hvad som Tant forgif,
 Fra hvad et evigt Stempel fik
 I Tidernes Forandring.

Dg Phantasiens lette Fugl
 Ei kan sin Vængsel kve;
 Dybt sad den i sit dunkle Skjul —
 Nu svæver den som Stjerneguld
 Genover Nattens Bue.

— See kun hist det fjælne Bar
 Dmt i Favn hinanden trykke!
 Ord, som ikkun Elskov har,
 Lustens Mande til mig har —
 O! forstyr ei deres Lykke!

Dig, o Nat! de kun betroc
 Hjertets Drømme søde;
 Thi Dagen røber hvad den saae,
 Men dine tause Stjerner smaa
 Staae Vagt ved Elskovs Møde.

Dg see! dens Tempel er hered
 Hvor Du din Ruppel hvælver;
 Du værner med din dybe Fred,
 Imens paa Livens Rosenbed
 Livet sagte stjælver.

En Afsked.

Endnu engang din hvide Haand,
 Min unge, smækkre Dvinde!
 Saa er da læst det sidste Baand,
 Som kan din Frihed binde.

Endnu engang din Mund lad ømt
 Med min i Længsel mødes —
 Saa er den søde Drøm da drømt,
 Hvori et Liv gjenfødes! —

— Jeg kom en deilig Sommerdag
 Til disse fagre Strande —
 Varmt Solen laae paa Skovens Tag,
 Og Ungdom paa din Pande.

Jeg elskede din vilde Trods,
 Dit Dies stolte Flammer,
 Og Skovens Skygger hvalved os
 Bort høie Brudefammer.

Den vilde Fugl ondtumler sig,
 En Boldt for alle Vinde —
 Min Tanke paa sin øde Vei
 Kan ingen Hvile finde.

Paa Gaden.

Blikkene lyne og Rinden er varm —
 See, hvor de mylre, og see, hvor de vrimle!
 See, hvor de haste og trænges og stimle!
 See, hvilken Travlsbed, og her hvilken Larm! —

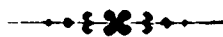
Hvi denne Til uden blivende Sted?
 Hvi denne vigtige Alvor i Minen? —
 Er det Begeistring og Elskov og Vinen,
 Leder en Gud det bevingede Fjed? —

— Nei! det er Dumheden kun, som sig kroer,
 Seer ikke Parcens alvorlige Bænde,
 Hører ei Gudernes Ratter sig blande
 I det forvirrede, stœiende Chor. — —

Men ustandset ruller Lidernes Hav —
 Hører Du Bølgerne nærmere bruse? —
 Egene knæktes og Stormene fuse,
 Slægter skal vandre paa Nutidens Grav.

— Kom! Du, som leer ad den smaalige Færd,
 Stil Dig i Rækken og træd kun i Sranken,
 Kæmp kun med Mod for Ideen og Tanken,
 Slaa kun paa Flugten Philisternes Hær! —

— Ewig ustandset gaar Lidernes Flo,
 Daaren kun spørger om tabt eller vundet;
 Travlhedens Lummel er fage forsvundet —
 Held den, der fandt blot i Trængslen — sig selv!

Et Minde.

Naar Ungdom er svunden med Vaarvindens Bift
 Alt fra de kjelige Strande,
 Naar Tiden har tegnet sin Alvorskrift
 Med faste Træk paa min Bände;

Og naar af den lange Vandring træt,
 Mens Bofferne falde saa hvide,
 Jeg hen over Livets Regnebræt
 Lader Tanterne glide: —

Da kommer et Minde og sænker sig ned,
 Lig en Sangfugl i Begenes Kroner,
 Hvorom det hvidster, det Ingen veed,
 Det synger i sølsomme Toner.

— Og det er Mindet om Dig, som bandt
 Engang mig i Ungdomstiden,
 Hvem stedse jeg søgte, men aldrig fandt,
 Af! aldrig, aldrig siden. —

Nu staaer Du for mig saa faur og ung
 Som i din Elfsøes Morgen;
 Før Skjæbnen fristede haard og tung
 Og viede Dig til Sorgen.

— Da bliver min Barm saa blød og øm,
 Min Villie saa svag som Sivet,
 Det er, som vaagned jeg af en Drem,
 Som vaagned jeg først til Livet. —

Saa strækker Du ud din Arm saa rund,
 Som bed Du mig Dig at følge;
 Mit Hæfte trykker Du til din Mund —
 Og evig skal Natten det følge.

Tordenveir.

(Skizze.)

Paa Himlen Skyen hænger saa døsig, tung og mat,
 Som var den til at falde hvert Dieblif parat.
 Velslystig varm er Luften, som Fløiel at føle paa,
 Det er som om man flappes af bløde Hænder smaa.
 Og Solens Aande brænder saa heftig, febervarm;
 Med hed Begjær den dier af Jordens fulde Varm.
 I Kildens tørre Leie nu glimter Fiskens Skjæl —
 Snart visner Alt, hvis Himlen ei aabne vil sit Væld.

Men see! i Brede samler den alt de mørke Bryn;
 Dens Stemme det er Torden, dens Blik er røde Lyn;
 Saa truende den hænger udover Jordens Varm,
 Det er, som skar den Tænder alt i sin bittre Harm. —
 Og Skoven vildt sig vaander, og Bølgen skyder Ryg,
 Bag Hjemmets Arne Ingen sig længer føler tryk.
 Men Bonden heel forsigtig sit Hoved stikker frem,
 Med Haand paa Bryst han beder: „Gud spare Huus
 og Hjem!“

Dg Mutter tripper ængstlig og minder tidt Enhver:
 „Ak, lille Børn! kom Dvænen for Guds Skyld ei for nær!“
 Selv Koen staaer og luder paa Markens grønne Sti —
 Den lider ikke heller saadant Fyrværkeri. —
 Men dybt i Krogen sidder en firtenaarig Mø,
 Med Rinden skjult i Haanden, af Angst nærved at døe;
 Hun hørte Zephyrs Hvidsten og plukked Rosen rød
 Langt heller, end hun skuer, de vilde Flammers Blod.

Dg — Himlen alt formildes, snart glemt er hendes Nød —
 Den fælder Taarer, ret som sin Harmie den fortrød;
 Dens Nafsyn bli'er saa venligt, dens Bænde klar og reen,
 Dg Solen spiller atter paa friske Blad og Green.
 Dg med dens Straaler Glæden til Hjerterne fandt Ve:
 Mens Luften aander Kjæling og Rosen aabner sig
 Den muntre Pige hopper i Havens Gange frem,
 Dg Alle takke Himlen, der spared Huus og Hjem.

I Cabinettet.

Smækkre Jomfru! paa din Kind •
 Lad mig Rosen plukke,
 Lad saa Nattens vilde Vind
 Længenof kun sukke! —

Druesaften stærk og vild
 Heit i Bæg'ret skummer —
 Lad den vække al den Ild,
 Som dit Hjerte rummer!

Ræk mig saa din lille Mund!
 — Taus' er Elfskovsguden —
 Frygt ei, Søde! det er kun
 Stormens Slag paa Ruden.

Læg dit Hoved i min Arm —

Suf kun mens Du smiler —

Favn mig, Due! hvid og varm,

Elst, mens Tiden iler!

Naturens Vinterliv.

Mellem de spredte Natthvers Pletter
 Fuldmaanens Blikke til Jorden faldt,
 Lindrende Stjerner tændtes, og Alt,
 Hvad der kan drømmes i nordlyse Nætter —
 Naturen har drømt det ved Nattens Barm.
 — Men Morgentaagernes Flør sig letter,
 Og fra sin høie guldsfannede Karm
 Solen hilser de smilende Sletter.

Over det slunkende Bælte, som sømmer
 Nattens den blege, forklarede Brud,
 Skinsyge Blikke sender den ud;
 Flygtige Elskovs Varme den tommer,
 Spændende Straalernes glimrende Telt,
 Mens Vinterbruden, der Natten kun drømmer,
 Kædet sit dyreste Smykke saa snelt,
 Kold ved dens Favntag i Taarer hensejner.

— See! men alt brudte Straalerne daane,
 Skyerne samle det høitakte Løft,
 Og over dunkle, hvælvede Løft
 Vætherens klare Lysfølger graane.
 Stille, vemodig den drømmende Jord,
 Mens Skovene Vindenes Susen laane,
 Svøber sig atter i Taagernes Flor,
 Venter sin tause, sværmende Maane.

S a n g e r e n.

Snart Solen har gjemt sine Pile,
 I Staden det bliver saa thst,
 Og Vinden sig lægger til Hvile
 Ved Governes gyngende Bryst.
 Dugdraaben ad Bladets Aarer
 Synker i Rosens Favn —
 Naturen taust gennem Taarer
 Tolket Menneskets Savn.

Og midt i det drømmende Trille,
 Fra Skovens høie Bortal,
 Udsender sin bævende Trille
 En fløitende Nattergal.
 Du seer ei det Bryst, hvor det flinger,
 Du hører ikke dens Flugt,
 Den har ingen spraglede Vinger —
 Men af, den synger saa smukt!

Den ligner Elstov, som sniger
 Useet sig til Hjertets No,
 Som Livets Larmen undviger
 Og bygger i Løndom sin Bo.
 — Den ligner et Sangerhjerter,
 Der svulmer i Længsel og Væst,
 Det synger sin Fryd og sin Smerte —
 Ak! det er jo al dets Trøst.
 Det synger til Dagenes Ende,
 Til ei det længere flaaer,
 Og Tonerne flagre til Hende,
 Hun, som dem ene forstaaer.

E t M o d e.

Jeg sad ved Vinduet og læste
 En halvglemmt Ungdomssang,
 Og gamle Minder mig favned
 Saa ømt, som hun engang.

Da stued jeg dybt ved Muren
 En Kvinde med nøgen Fod;
 En Dreng hun vugged paa Armen,
 En Mand ved Siden stod.

Og det var hende, som ene
 Opfyldte min Sjæl og Sind —
 Nu maatte hun betle for Brødet
 Og synge med Graad paa Kind.

Den fide Kjortel hænger
 Om hendes magre Gestalt,
 Og stride var de Loffer,
 Som før saa bløde faldt.

Det sorte Dies Luer
 Af Graad var slukket ud,
 Og guul og gusten var nu
 Den klare Liliehud.

Imedens Drengen straalet
 Hun sang med hæse Røst —
 Hver Tone dybt som Knive
 Igjennemfoer mit Brøst.

En Haandfuld Guld jeg slængte,
 En Trøst paa Sorgens Vej —
 Da griinte fælt hun til mig,
 Men af! hun kjendte mig ei. —

Og det var hende, hvem endnu
Mit Hjerte ei forlod —

Alf! kunde jeg grædt, jeg havde
Vist grædt mit Hjerteblob.

R o m a n c e.

„Dg det vover Du at sige
 Mig, som læser alt din Brøde,
 At din Jomfrulæbe rødmed
 Aldrig end i Elstovs Møde.

At end ingen kjælen Midder,
 Af din rige Skjønhed daaret,
 Har en Lof af denne Fylde
 Salig ved sit Hjerter baaret. —“

— Undrende hun paa ham stuer;
 Men, som Mos om Rosenstokken,
 Til en Kind, der dobbelt rødmer,
 Sluttes blødt sig Silkelokken.

Dg han taler mens hun lytter,
 Samlende de spredte Tanker,
 Halv er han alvorlig, halv dog
 Smilet om hans Mund sig santer.

„— Sommerligt en Villa speiler
 Sig i Erens blanke Bænde —
 Nelliker og Rosmariner
 Deres Aandes Virak blande.

I det dunkle Løv paa Muræ
 Rødme Morkær, Aprikoser;
 Blomstertunge Grene gynge,
 Duftende som Frans Roser.

Middagssolens Straaler brænde
 Paa Marqvisen og Altanen;
 Døren staaer paaflæm — en Qvinde
 Hviler blødt paa Ottomanen.

Søde Drømme Barmen vugge,
 Og i bløde Bølger skyller
 Over Nakkens hvide Marmor
 Rigt en Strøm af dunkle Krøller.

Armen støtter hendes Hoved,
 Og i Sønnen ugeneret
 Klædebonnets Folder har sig
 Om den rige Form draperet.

Humlebien sagte: summer
 Omkring alle Blomsters Dronning,
 Men den nænner ei at røbe
 Disse Rosenlæbers Sonning.

— Tankesuld en Ungling vandrer
 Over Markens fagre Lilie;
 Vinden leger med hans Loffer,
 Elskov med hans fjælne Villie. —

Ihs! et sagte Suk sig nærmer,
 Og han holder Mandedrættet,
 Studser, standser, speider, lytter,
 Bliffet mod Altanen rettet. —

End et Suk — og blidt hendragen
 Han til Døren let sig sniger,
 Hvor den unge Skjønhed hviler,
 Deiligst blandt Granadas Piger.

Og han stirrer, aldrig mættet,
 Paa Alhambras fagre Datter,
 Drømmer meer end han er vaagen,
 Flyer og strax sig nærmer atter. —

Her! han hvidsker: Du som lærte
 Somfrubryftet Drømmens Eddme,
 Du, som gløded med din Mande
 Disse Purpurlæbers Rødme —

Alf! tilgiv, Du Guders Dindling,
 Som med hellig Frygt vi nævne,
 Luf dit Die, Dreng! som leded -
 Mig til dette skønne Stævne!

Og med Elfskovs varme Længsel
 Han et Kys paa Læben tvinger,
 Hvor en Drommens Alf har nylig
 Løstet sine Rosenvinger.

Og en Lok han røver dristig,
 Der hvor rigest Haaret fanger
 I sit Net det dunkelbløde
 Villegrets gyldne Slanger. —

Ihs! — hvor hendes Hjerte banker!
 End et Kys paa denne Pande
 Og den søde Mund, som smiler, —
 End et Blik! — og bort han iler.

Men det tause Elstovsmøde
 Han ret aldrig kan forglemme —
 Ak! en saa livsalig Eedme
 Iffun Dine Læber glemme.

Sec! og her i denne Kapsel,
 — Glem nu kun hver fremmed Mine! —
 Ved hans Hjerte hviler Loffen —
 Hvor den ligner sølsomt Dine!"

Lærken.

Over Agren Græsset følger —
 Lærken svæver høit i Sky;
 Furen dybt dens Stede følger
 I sit styggefulde Ly.

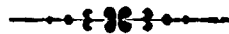
Der dens Æg saa skjulte ligge —
 Drengen kommer, kjæk i Mand,
 Seer dem med nyfigne Blikke,
 Griber dem med dristig Haand. —

Aldrig mere Sangen toner
 Over Markens Blomsternet;
 Sangeren til andre Zoner
 Hler fra den fjære Blet. —

— Ak! naar Bryftet varmest banker,
 Barmen stiger fuld og røn,
 Eysler Hjertets stille Tanker
 Med dets bedste Ungdomsdrøm.

Men den ørkesløse Verden
 Aner ei det skjulte Liv;
 Maalet for dens travle Færden
 Er en stakket Tidsfordriv.

Helligdommen den betræder —
 Hjertets Sangfugl tier brat:
 Smittet er dens stille Glæder,
 Røvet er dens bedste Skat.

Ved Stranden.

Himlen hvælver sig saa reen,
 Duggen tvætter Blad og Green,
 Maanelyset svæver,
 Vølgen sagte bærer,
 Slapper over Strandens Kiselsteen.

Aftenlustens Harpeflang
 Hvidster gennem vaade Tang,
 Fuglen lukker Diet,
 Træet nedad bøiet
 Rytter ømt til Bovens Længselsfang.

Bømod smelter sødt mit Sind,
 Taaren træder frem paa Kind;
 Drem og Sandhed mødes,
 Sangens Toner fødes,
 Bæres bort af Nattens lette Vind. —

Græd kun, Hjerte, i din Lyst,
Bug dig mod den fjerne Kyst,
Sæng hver stille Tanke! —
End Du kan jo banke
Dmt som før imod Naturens Bryst.

En Situation.

Vi ene var i Stuen —
 Jeg holdt hendes Haand;
 Den anden leged undseligt
 Med Barmens Silkebaand.

Der var i hendes Die
 Hiin forunderlige Glands,
 Der Sjælens Dyb affpeiler
 Og daarer vor Sands.

Der var i hendes Stemme
 Hiin bævende Klang,
 Der røber Hjertets Løndom,
 Og Ordet bliver Sang. —

Alt fælte hendes Nande

Jeg kære paa min Kind —

Hum redmende Blikket sænker —

Det banker! — — — „Kom ind!“

Bephyr og Rosenknoppen.

En Rosenknop, som nys sprang ud,
I Dalen stod, en hyppig Brud.

Naturen havde med gædmild Haand
Saa rigt baldhyret dens Klædebon.

Saa stolt den stod og stued ned,
Ret som en Dronning i Blomsterbed.

Forbi den risled en Kilde klar —
Den Rose sig spejled saa tidt i dens Glar.

Hun var jo saa skøn, saa usigelig net —
Ret aldrig hun blev af den Spejlen træt.

— Og Zephyr kommer med Ungdomsild,
 Han' elskede Rosen saa fager og mild.

Men Rosen sig neiede tugtig og blø,
 Mens yndigt hun rødmed som Aftenens Sky.

Udselig hun vender sig bort en Stund —
 Dog stjæler et Kys han paa hendes Mund.

Han hvidster i hendes Dre saa tyft —
 Hvert Suk hun fanger med Elstovslyst.

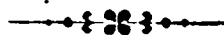
Og Striden blev til en salig Leg
 Da Solen daled og Maanen steg.

Da blussed hun høit saa elstovsvarm,
 Omflynget dristig af hans Arm. —

Men da til smilende Blomsterbed
 Den rødrende Morgen sænkede sig ned,

Da laae den Rose med blegnet Kind
Og flagred, en Boldt for den faade Wind.

Og Brudedragten saa fin og rød
Genover de blanke Bøyer flød.

S o n e t.

Naar Vaarens Nande varmt paa Lilien hæver,
 Og rmt mod Solen den sin Kalk oplukker,
 Dybt i dens aabne Skjød sig Bien dukker,
 Paa Vingens klare Flor saa let den svæver.

Og af den Nektar, den fra Bæg'ret hæver,
 Den Duft, som sig paa Blomsterbrystet vugger,
 Den arme Bi en sparsom Næring plukker
 Naar Vinteren sit kolde Lislagen væver.

— O! Du var og en Lilie frist i Vaaren;
 Jeg nærmed mig, paa Sangens Vinger baaren,
 Inddrak din Tankes Duft, dit Hjertes Fylde.

Kun denne Kraft mig nu til Livet vækker,
 Mens Nattens Skygger tæt min Nand indhulle,
 Og Winterfulden om mit Bryst sig lægger.

En Udflugt.

Bort trille vi, bort fra Gadens Støv,
 Ud ville vi, ud i det friske Løv,
 Hvor det luster fra stribede Agre! —
 Snildt' følge vi med den tungede Strand
 Til Skoven langs med det blinkende Vand,
 Hvor de grønne Baand i Vindene slagre. —

Skal vi saa holde parat en Cigar? —
 Op med en Sang nu! — gør Stemmen kun klar,
 Lad stige de jublende Toner! —
 En Ruus vil vi drikke i Ætherens Væld,
 Mens Egerne rulle, og Vidstensk Smæld
 Hensuser i Trærnes Kroner.

Hvad seer jeg? — paa Stien derhenne saa smal
 En Rytterske flyver, forbi os hun skal —
 Rast flæ'er hende Dreien, som Barmen twinger;
 Hun sufer som Pilen i strakte Galop,
 Mens, hævede sig i elastiske Hop,
 Hun muntrex den prustende Springer.

Ha! ramte mig ei da hun foer os forbi
 En Bombe fra Dinenes Batteri,
 Saa jeg tabte Toilerne næsten! —
 Lad here lidt fra Jer, alle Mand
 Der agterude, om I holdt Stand! —
 Jeg haaber I knappede Vesten!

Hift Taarbæk os viser sit graalige Tag —
 Varsto! din Klodsmajor! faer dog i Mag,
 Hvis ei Du har Lust til at kæntre! —
 See! Vigen ved Hytten, isærd med sit Net,
 Paa Nakkens Bølstre saa mageligt, let
 Og stjodesløst Krøllerne slentre.

Nu! mærker I at vi kommer paagled? —
 Der har vi jo alt det røde Led,
 Hvor en hvidhaaret Glut staaer og neier,
 Mens Vognhjulet skurer det dybe Sand,
 Og sagtere trækker det stummende Spand
 Og med Halen Gluerne feier. — —

Hift skinter jeg Husets penslede Tavl,
 Veirhanen sig vender paa tjærede Gavl,
 Og Lammene nipper af Tostens Havre.
 En Svale der bygger ved Tagets Skjæg,
 Og op ad den lave, hvidtede Væg
 De vilde Hybenroser flavre.

En Guldspurv i Lindens rødrende Top
 Sig hæver og synker i lette Hop —
 Den smager de fundne Roster.
 Paa Busten hænger en lappet Tærk,
 Og ved det brystfældige Blankeværk
 Staaer Kirsebærtræet i Bloster. — —

Ha! hvor det gjør godt dog at strække sin Krop;
 Der sidder man klemmt, som i Glaffen en Prop,
 Og kan ikke sig røre af Brikken. —
 Nu skulde vi see jo det sælsomme Spil —
 Der kommer en Morian — heida Broerlil!
 Vi kan vel gaae ind paa Fabrikken? —

Hvor prægtigt at rystes af Hammerens Slag! —
 Hvad siger Du? — See Hjulet ved hvert et Drag
 De guistrende Tænder os viser! —
 Vyh! men man bliver saa bandsat varm —
 Det kjøler at see paa hvor Vandet med Larm
 Dandser henad Stenenes Gliser. — —

Og nu afsted da fra Bøgenes Skuur! —
 Hift Søllerød ta'er sig sin Middagsluur;
 Gravitetiff gaaer Storken paa Stylter.
 Der rører sig ikke en eneste Vind,
 Saa strøbeligt Huset gaaer ud og ind —
 Om Hjørnet vi sagte snylter.

Den smalle Gade er fuld af Steen;
 En Hønsedronning med bare Been
 Maa trolig Tjerkræet passe;
 Og Hanen spanker saa rød i sin Kam,
 Og Drengen slaaer Klif i den lave Dam
 Og tixer den hvæsende Gasse.

Nei det var dog et forbiřret Hul! —
 Nu vogt, Kammerater, Jer Hatteful,
 Mens lystig jeg svinger ind ad Vorten!
 — Nu fjører vi paa! — Nei det var ret tilpas!
 Ei hvor her er fuldt! — Vi kan dog faae Plads? —
 Saa jodrer Du Hestene, Morten! — —

Her Haven forraader Jasminernes Lugt,
 Til Lysthuus Sirenerne bukke sig smukt,
 Her er det nok vi skal skaffe!
 Min smukke Grethe just kommer tilpas —
 Nu, Kammerater! saa lad os ta'e Plads! —
 See hvor stierligt han stjænker os Kaffe!

Kom! her har vi Laagen — men Veien er trang,
 Det bliver nok bedst vi gaae Gaasegang —
 See Drengenes Kaprioler!
 Pas nu paa naar jeg kaster en Skilling i Grams!
 See den gumlende Ro i sin laadne Vams,
 Hvor den fløer sig paa Gitterets Spoler!

O! Gudsteelov Vinteren vi fik paa vor Bag!
 Man strækker sig atter paa Græsset i Mag,
 Og blinker til Toppen af Bøgen,
 Og la'er sig bedøve af Cubaens Duft
 Og af den velsignede Foraarsluft,
 Og tæller hvert Ruk af Gjengen.

Der kommer Annette paa Bakken i Dands,
 I Haanden hun svinger en duftende Krands,
 Hun for vor Lokker har bunden.
 Frit flagrende Haarets lyse Svæv
 Sig løfter i Vinden; en kostelig Bæv
 Dets Guldtraad om Nakken er spunden. — —

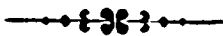
See Solen kaster sin gyldne Glasur
 Genover din rødmende Kirkemuur,
 Du deiligste Blomst i Vaaren! —
 Nu maae vi forlade dit kjølige Krat,
 Vi stige tilvogns og vi svinge vor Hat —
 Hør Hestene stampe i Gaarden! — —

Hvor stred er dog Brinken ad denne Kant! —
 Hollah, min Løs! — See hun holder galant!
 Løst daste de slappede Skagler. —
 Nu gaaer det atter i sindigt Skridt,
 Og Støvet har Lov at hvile sig lidt —
 See hvor Sveden af Hestene hagler!

See! Naagen staaer stille, for paa os at gloe,
 Saa ladsket og dorst som den bedste Ro,
 Sine Brødre den parodierer. —
 Her har vi det smukke „Fortunen“ igjen —
 Hørte Du et Bjæf? — det var „Uncas“, min Ven,
 Der gaaer han og spanfulerer.

— Alt Skyggerne vore, den hældende Dag
 Os falder til Hjemmets rolige Tag.
 Fra Musernes sværmende Glæde.
 Endnu kun et Bæger for Timen som svandt!
 Saa hylle vi os i det dunkle Gevandt,
 Mens Hopperne Hjulsporet træde.

Vi ruller afsted i den kjølige Dvel —
 Natur! vi har' druffet dit sprudlende Bæld,
 Dit Kys os paa Læberne brænder.
 Bort drage vi fra det forfriskende Løb,
 Vi atter ile til Larm og Støv,
 — Men Mindet sig funklende tænder.

Dithyrambe.

Ungdommens Tid er Haabets Tid —
 Sigende Længsler Hjertet vil friste,
 Flokkes som Blad og Blomst paa Dviste.
 Snart kommer Høst!
 Bladene falde fra Skovens Bryst. —
 Drem da i Vaaren, og Sorgen
 Gjem til imorgen! —

Ungdommens Tid er Livets Tid —
 Roser og Ranter om Glæden hegne;
 Kom da, min Houris! førend de flegne,
 Kom! mens dit Bryst
 Svulmer i Ungdom, svulmer i Lyst —
 Roserne, dem vil vi plukke,
 Friske og smukke. —

Ungdommens Tid er Glædens Tid —

See! hvor de funkle, de perlende Druer,

Glødende vilde, blide som' Duer —

Mægtige Stund! —

Kryst dem med Mod til din skulmende Mund!

See! i den sværmende Kreds sig bebuder

Salige Guder.

T u n g s i n d.

Min Stav er brudt, min Vej er mørk,
 Og Haabets Fakkell slukket,
 Min Vandring er en evig Drk,
 Mig Livets Bog er lukket.

Mit Bryst er foldt, min Sjæl er mat,
 Min Trost er hvad jeg savner,
 Mit Liv er Død, mit Lys er Nat,
 Iiskoldt mig Mindet savner. —

Mit Liv det var en lille Dre,
 Mit Lys var faure Dage —
 Du Høie! lad din Sanger døde,
 Kun Natten er tilbage!

Sympathier.

Der boer en Længsel i hvert et Bryst
 Imod et beslægtet Hjerte;
 I Glæden blander den tidt sin Røst,
 Men meest i den dybe Smerte.

Der bygger et Savn ved Dag og ved Nat
 Bag Naturens lønlige Gjemme;
 Naar Maanen staaer over dunkle Krat
 Kan Mennesket høre dets Stemme.

Det aander i Rosens Kalk den Duft,
 Der stiger fra svulmende Hækker
 Saa sittrende gjennem den kjole Luft,
 Naar Natten Vindene vækker.

Det er er det samme, som Skoven faaer
 Bemodigt tidt til at suffe,
 Og i dets bævende Toner gaaer
 Havets evige Bugge. —

Og kom Du en sildig Aftenstund,
 Naar i Duggen sig Roserne høie,
 Med Fred i dit Bryst og Smil om din Mund
 Og Kjærlighed i dit Die,

I hvert et Blomster og hvert et Straa
 Fornam Du et Hjerte banke,
 Et Bryst Du felte mod dit at slaae,
 Der deelte din bedste Tanke.

Til min Ridderfrøken.

Den vælige Skimmel med Manken slaaer,
 Den venter sin Dronnings Villie;
 Paa de baldhyrede Toiler staaer
 Skummets hyideste Vilie. —

Dg sanker Du saa i det fine Net
 Haarets bølgende Bunde,
 Dg sætter Du 'saa din Gleielsbaret
 Omkring din hvælvede Bunde —

Dg planter din bløde Haand Du fast
 I Mankens Loffer saa stride —
 Dg tør jeg din Ankels Maaast
 Lade i Bøilen glide —

Dg faaer jeg Lov til omkring dit Liv
 Med Læmpe min Arm at bære —
 Dg frygter Du ei jeg til Tidsfordriv
 Fordyber mig i dit Dø —

Dg vil Du saa taale omkring din Kind
 Hvert Suf, som slipper min Læbe —
 Dg har Du saa Mod, i den susende Vind
 Med mig gennem Rummet at stræbe —

Dg tør jeg saa følge min Somfru fin
 Ind i dine Drømmes Himmel —
 Dg vil Du saa hvile din Kind ved min,
 Sjæld din Tanke bli'er svimmel: —

Saa kom! saa ile vi flux afsted,
 Dit Blik jeg i Flugten fanger,
 Dg dristig flyver min Tanke med
 Den vingefodede Ganger!

Octobervise.

Hvor nøgent Alt! — Hver Bust og Green
 Har Stormen pillet ganske reen —
 Dens Tænder er saa hvassse;
 Og Storken med de lange Been,
 Og Gjøg og Stillids, hver og een,
 Forlængst tog Reisepassee.

Hift staaer en Ell i Mofens Ly,
 Indsvæbt i Taagens hvide Sky —
 Jeg troer den staaer i Tanker;
 Og Regnen rustet, tung som Bly —
 De smukke Biger hange the
 Til deres Pusfelanker.

Udslukt er Gyldenlaffens Glands;
 Vipstjerten neier med sin Svands,
 Og Vinden er saa vindig.
 Den roved Begens Jomfrufrands,
 Nu dandser den en lystig Dands,
 Mens Træet staaer tungsindig.

Frem rokke Venderne i Råd —
 De sladdre sammen, Gud veed hvad,
 Mens stærkest Stormen larmer;
 Men Duen er slet ikke glad,
 Dybt under Vingens Lilieblad
 Forknyt sit Råd den varmer. —

Og hvor er nu den Ruedrif,
 Som Solen ødsled hvor den gif? —
 Saa kolde er dens Miner.
 Run af og til med fornem Skif
 Den sender os et stjaalent Blik
 Bag Skyens graa Gardiner.

I Parken.

I Parken var der saa stille,
 Det lakkede alt ad Dvel;
 Til en enkelt Drossels Trille
 Sprang det klare Væld.

Løvrigt, fine Acacier
 Heit sig i Luften svang,
 Dunkelrøde Pistacier
 Udover Skrænten hang.

Foran de tætte Hasler
 Gysede Blomster i Leg —
 Hys! det pludselig rasler,
 Grenen tilside veg.

Dg jeg saae, det var hende:
 Pokkerne hang som et Garn —
 Let hun er jo at kjende,
 Det yndige Sommerbarn.

— Da gif der en sagte Hvidsten
 Medet fra Mund til Mund,
 Som naar en eenlig Sidsten
 Fleiter en Aftenstund.

Lilier og Oleandre,
 Lupin og Lotus smaa
 De skottede til hverandre,
 Saasnart de hende saae.

Gjennem de fine Porer
 Strømmet en Ætherdrik;
 Aften og Riddersporer
 Vendte sig hvor hun gif.

Dg Kongehuset sig reiste
 Paa Stængelen høi og slank,
 Det var en Lyst hvor det kneiste,
 For ret at gjøre sig rank.

De kunde det strax jo kjende,
 De spæde Blomsterstud,
 At det maatte være hende,
 Min deilige Brud.

Jeg havde vel hundrede Gange
 Betroet det til Blomst og Blad —
 De bedste af mine Gange
 Dem kunde de udenad.

— Men Rosen sig neied og hented
 Fra Varmen saa dybt et Suk: —
 Den havde dog aldrig ventet,
 At, hun, var saa smuk. —

Aftenens Straaler blinked
 Paa hendes lette Gevandt —
 Det tyktes mig Alle vinked
 Dengang hun forsvandt. —

Da hørte jeg, hvor det sukfed
 I hver en Stængel fin;
 Da saae jeg, hvordan sig luffed
 Rose og Balsamin.

Da sørgede de saa saare,
 Alle de Blomster smaa —
 Jeg syntes jeg saae en Taare
 Paa Liljens Kind at staae.

S k i 3 3 e.

Det lakker ad Aften. Med Kjølning og Duft
 Forkynder sig Skovens balsamiske Luft,
 Med hvælvede Kuxler og sværmende Fluer,
 Med ludende Grene og furrende Duer. —

Histhenne paa Skrænten, hvor Bøgen planter
 Sin seige Rod i det skjære Sand,
 Med mospletet Stamme, saa bruun som en Panther,
 Et vandrende Par jeg mine kan.
 Tause, fordybede, nok for hinanden
 Gaae de den hele Verden forbi,
 Og som i Drømme følge de Manden
 Af den langs Veien sig bugtende Sti.
 En Mand er han: bydende, stolt er hans Blif,
 Og brune hans Kinder af Sommersolens Stif;
 Hans Holdning er mandig og sikker hans Gang,
 Hans Tale er dristig, hans Spøg uden Tvang.
 Og hun er en Kvinde: hendes Hjerte det slog,
 Det hørte hver en Smaafugl, som over Skoven drog;

Hendes Gang er saa svævende, let hendes Tjed,
 Det følte hvert Blomster, hvorover hun gled.
 Saa smidigt hün slynger sin Arm omkring hans,
 Som Blomster, der søie sig sammen til Krands.
 Hver brændende Længsel, som Hjertet fornam —
 Det drømmende Die betroer den til ham.

— Umærkeligt Grenene tættre snoe
 Sig sammen, som for ret at favne de To,
 Dg Stien saa lofkende kommer og svinder,
 Dg dybere sig blandt Guirlanderne vinder,
 Dg glimter i Solen — og svinder;
 Dg Grenene sænke sig ludende ned,
 Dg dølge det lette, svævende Tjed. — —

Men Skygger med Lyset sig kæmpende blande,
 Dg mørkere furer sig Himmelens Bände,
 Dg stærkere svulme de brusende Bände.

Capriccio.

At Lindeblomsten duftede
 Saa sær aromatisk,
 At Foraarsvinden lusted —
 Hvad kunde jeg for det?

At Du saa fint, saa kyssende
 Trakterede Cigaren,
 Saa Træet kasted dryssende
 Dig Blomsterne i Skjødets;

At Fuglen sang saa søarmende,
 Den lille Staffel,
 At Grenen hang saa stjærmende —
 At! kunde jeg for det?

— Og af! min Haand forvildedes
 I Flætningens Gange,
 Og al min Tanke hildedes
 — Jeg kunde ei for det —

Da Henrik Herz betegnede
 Os „Kjærligheds Veie,“
 Saa alt dit Syteri regnede
 Paa Græsbankens Bude. — —

Og naar nu over Engene
 Jeg ørfesløs vandrer,
 Og taler et Ord med Strængene
 Om dig og dit Tæffe,

Og la'er som Dromme Tonerne
 I sittrende Hylde
 Bortvistes af Favonerne: —
 Sig! hvem kan da for det?

Et Stævnemøde.

Dg da saa Solen daled
 Ved dunkle Bakkers Fod
 Og Skovens Ruppel maled
 Som et dryppende Blod;

Da fjerne Kirkeflokker
 Saa heitidsfulde led:
 Da slagred dine Loffer,
 Et Eler om Skuldren fled.

Dver Græsset Du svæved,
 Urolig steg din Varm,
 Blikket Du stjaalent hæved,
 Saa flygtig, men saa varm.

— Og Alt var tyst og stille,
 Som ved en Brudfest,
 Naar Nattens Genier milde
 Har fjernet hver en Gæst.

Saa mystiske de Ranfer
 Om Grottens Hvalving hang;
 Saa taus som Elfskovs Tanfer
 Hver Stjerne gif sin Gang.

Og Skoven drog saa lange,
 Saa inderlige Suk,
 Og Fuglen fløi saa bange,
 Og Du — Du var saa smuk!

Men som i Natten svæved
 Det blande Stjernelys,
 Jeg saae, hvordan Du bæved
 I Angstens Feberghs.

Dg mens blandt Skovens Stammer
 Sig Mørket listed ind,
 Blev stærkere de Glammer,
 Der farvede din Kind.

Din Tale var som Honning,
 Ethvert dit Blif en Bøn —
 Du bønfuldt, Du, min Dronning!
 Din Skjønheds Træl ilen.

Du bad og Du besvor mig
 Alt med din røde Mund —
 Du Søde, om Du troer mig,
 Det var en salig Stund!

Den faureste blandt Nætter
 Jeg drømte ved dit Bryst —
 Vee mig, om jeg forgjætter
 Dens Stjerner og dens Lyst!

Impromptu.

Jeg elsker Skyggen under Skovens Kroner
 Og bugger gjerne mig paa Havets Skjød;
 Jeg elsker Pigens Kind saa hvid og rød,
 Og aldrig har jeg hadet smukke Koner.
 Jeg elsker Norden, hvor Sneefjeldet throner,
 Saabelsomt Sydens stærke Purpurglød;
 Jeg med det Lunkne Intet har at staffe: —
 Jeg hader lunkne Kys og lunkne Kaffe.

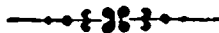
Hvor Jasminen duster —

Naar stærkest Jasminen duster
I Nattens kjolige Vind,
Til Dig, min Elste! jeg iler
Igjennem Haven ind.

Da tør jeg frit Dig favne
Og kysse bort dit Suf,
Da er Du saa glad, saa barnlig —
Da er Du saa smuk.

— Men spænder Solen sin Vifte,
Jeg sniger mig bort,
Og langsomt slæber sig Dagen —
Ak! Natten var saa kort.

I de rigtforghldte Sale
Er Du en Froken fin,
Men hvor Jasminen dufter —
Der er Du atter min.

E t h o.

Jeg stod i Høst paa Batten,
 Der hvor Du huster nok,
 Og Bygget slog med Raffen,
 Og Vinden greb min Lok.

Mig Aftenhimlens Blaanen,
 Skovduens dybe Kluk,
 Et flygtigt Skin af Maanen
 Aftrang et Bemodsfuk.

Og uden selv at ville
 Jeg imod Himlens Blaa
 Dit Navn det klangfuldmilde
 Lod over Ræben gaae.

Da titted frem en Stjerne
 Høit over Skovens Gang,
 Og fra det dunkle Hjerne
 Lød der en dæmpet Klang.

Som naar et Bryst vil sprænges
 Af Remod og af Savn,
 Som naar et Hjerter længes,
 Gjentog det dybt dit Navn.

Og Skoven, der sig vaandede
 For Lustens folde Strom,
 Det var som den beaandet
 Gensmeltet i en Drom.

Det var som mig forsonet
 Naturen med mit Savn,
 Da den var gjennemtonet
 Og sittret af dit Navn.

Gravmæle.

Nu hviler sig i Gravens Favn
 Dit fromme Hjerte,
 Hvor aldrig huses jordist Savn
 Og jordist Smerte.

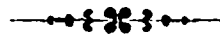
Gravpilen i Natvindens Suus
 Sit Hoved bukker —
 Grindringen i Dødens Huus
 Gaaer taus og sukker.

Men alt hvad Edelt knyttet smukt
 Sig til din Vandring,
 Dig følger, løst fra Tidens Flugt
 Og dens Forandring,

Gist udenfor den snævre Braa
 Og Rummet's Stranfer,
 Hvor skinnende som Stjerner staae
 Den Frommes Tanfer. —

Snart brister Dødens svage Baand
 Bag Gitterlaagen:
 Klart seer din saliggjorte Aand
 Igjennem Laagen.

Men fra din bundne Helligdom,
 Bag lyse Stjerner,
 Sku ned til os, som kjærligt om
 Dit Minde værner!

Christian den Ottende.

Det store Dødens Budskab farer frem
 Alt som et Lyn ad Rygters vide Veie,
 Mens hele Danmark deler Sorg med dem,
 Der nys forlode Kongens stille Leie.

Og see! alvorlig, tankefuld og thyst,
 Med Smertens Billed malt i mørke Miner,
 Med sænket Blik og Haanden paa sit Bryst,
 En Kvinde frem af Sørgefarens triner. —

— Det er den unge danske Musa, see!
 Hun hæver tungt de taareflørte Blikke,
 Vil trøste Folket i dets bittre Vee —
 Men af, den blege Mr, hun kan det ikke!

Thi selv hun staaer jo ene, uden Trost,
En heilig Datter ved sin Faders Baare —
Hun kan det ei, thi Folkets tunge Bryst
Kan ene lettes ved den taase Taare.

Menneskets Genier.

Mod tvende Sider er jo vendt vor Id:
 En Fremtid, af! hvis Glør vi ei tør hæve,
 En Fortid med dens Lyft og Savn og Strid —
 For begge Genier vort Tjed omsvæve.

— Den Ene er en Dreng med modigt Blik,
 Som Elskovsgudens er hans Dies Rue;
 Kun fremad stuer han med trodsig Skif
 Og peger dristig imod Himlens Bue. —

Held den, som han staaer hos paa Kampens Dag! —
 See! smilende han Tjendens Kræfter veier,
 Og mere straalende ved hvert et Slag,
 Han rister ei for han har hentet Seier.

— Den Anden er en ung og deilig Mø,
 Bemodig, som en Drøm om Barndomsdage,
 Ved Jorden hænger Diets dybe Sø,
 Og tankefuld og mild hun seer tilbage. —

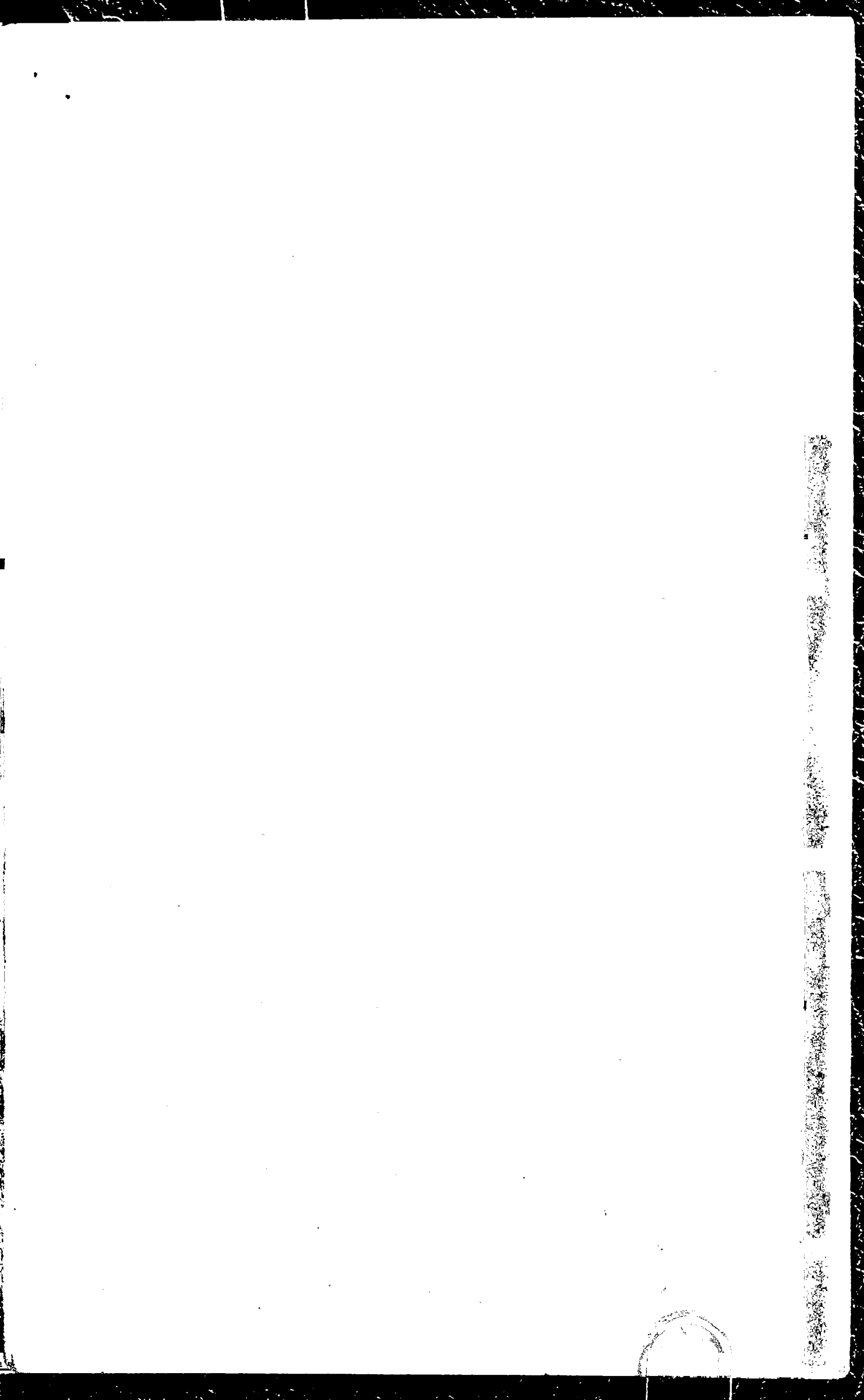
Hun tegner op hvert Suf, hun tæller fro
 Hver Glædestaare, medens Hjertet banker;
 Hvert trofast Haandtryk og hver stuffet Tro
 Og hvert begejstret Dieblif hun santer. — —

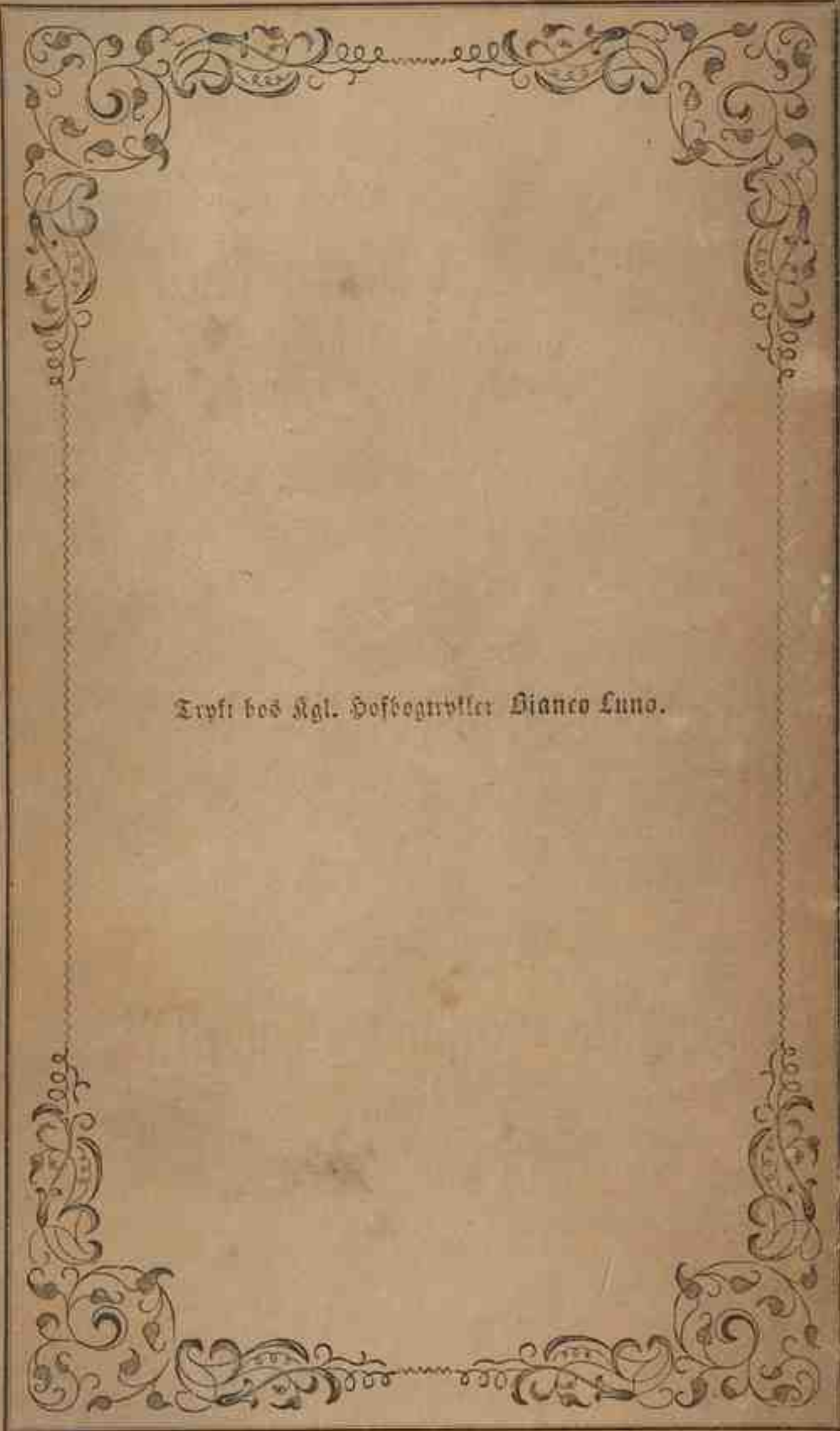
Først naar engang den sidste Tone dør,
 Det sidste Suf sig over Læben stjæler,
 Det sidste Smil er dødt af Gravens Slør:
 Erindringen med Haabet sig formæler.

Indhold.

Præludier	I—XII.
Zephyrs Dvide	1.
Lidt om Vaaren	9.
Bemod	11.
En Gjenboerske	13.
Middagshvile	16.
I Skoven.	18.
Berset	20.
Aftenskizze	24.
Gamle Minder.	27.
Nattevandring	31.
Romance.	34.
En Skjænhed	36.
Granen	37.
Sonet	40.
Natten	41.
En Afsked	43.
Paa Gaden	45.
Et Minde.	47.
Tordenveir	49.
I Cabinettet.	51.

Naturens Winterliv	53.
Sangeren	55.
Et Møde	57.
Romance	60.
Lærken	66.
Ved Stranden	68.
En Situation	70.
Zephyr og Rosenknoppen	72.
Sonet	75.
En Udflugt	76.
Dithyrambe	84.
Lungfind	86.
Sympathier	87.
Til min Ridderfrøken	89.
Oktobervise	91.
I Parken	93.
Skizze	97.
Capriccio	99.
Et Støvnemøde	101.
Impromptu	104.
Hvor Jasntinen duster	105.
Echo	107.
Gravmæle	109.
Chr. VIII.	111.
Menneskets Genier	113.

Troft hos Rgl. Hofbognyttet Bianco Luno.